

MATT HAIG

La Biblioteca de la Mitjanit

Traducció d'Ernest Riera

Empúries

Matt Haig

La Biblioteca de la Mitjanit

Traducció d'Ernest Riera

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: juny del 2025

Títol original: *The Midnight Library*

© Matt Haig, 2020

© de la traducció: Ernest Riera Arbussà, 2025

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**Institució
de les Lletres
Catalanes**

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 — 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 9.882-2025
ISBN: 978-84-19729-97-2

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors
perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar
o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web
www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves
parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

UNA CONVERSA SOBRE LA PLUJA

Dinou anys abans que decidís morir, la Nora Seed seia en l'escalfor de la petita biblioteca de Hazeldene School, a la ciutat de Bedford. Contemplava un tauler d'escacs en una taula baixa.

—Nora, maca, és natural que pateixis pel teu futur —va dir la bibliotecària, la senyora Elm, amb els ulls llents com la llum del sol damunt del gebre.

La senyora Elm va fer el seu primer moviment. Un cavall que va saltar per sobre de l'ordenada filera de peons blancs.

—Esclar que patiràs pels exàmens. Però tu pots ser qualsevol cosa que vulguis ser, Nora. Pensa en totes les possibilitats. És molt emocionant.

—Sí. Suposo que sí.

—Tota una vida al teu davant.

—Tota una vida.

—Podries fer qualsevol cosa, viure a qualsevol lloc. Un lloc que fos una mica menys fred i humit que aquest.

La Nora va moure un peó dues caselles.

Era difícil no comparar la senyora Elm amb la seva mare, que tractava la Nora com un error que calia corre-

gir. Per exemple, quan era un nadó, la seva mare havia patit molt perquè li semblava que l'orella esquerra de la Nora li sortia més que la dreta, fins al punt que havia fet servir cinta adhesiva per corregir la situació, i llavors ho havia amagat a sota d'una gorra de llana.

—No suporto el temps fred i humit —va afegir la senyora Elm, amb èmfasi.

La senyora Elm tenia els cabells grisos i curts, i una cara ovalada amable i força arrugada, que sobresortia pàl·lida d'un jersei de coll alt de color verd tortuga. Era força vella. Però també era l'única persona que sintonitzava amb la mateixa longitud d'ona que la Nora en tota l'escola, i fins i tot els dies que no plovia la Nora tenia el costum de passar l'hora lliure de la tarda a la petita biblioteca.

—Fred i humit no sempre van plegats —li va dir la Nora—. L'Antàrtida és el continent més sec de la Terra. Tècnicament, és un desert.

—Doncs sembla fet expressament per a tu.

—Trobo que no està prou lluny.

—Doncs potser hauries de ser astronauta. Viatjar per la galàxia.

La Nora va somriure.

—La pluja és encara pitjor en altres planetes.

—Pitjor que a Bedfordshire?

—A Venus és àcid pur.

La senyora Elm es va treure un mocador de paper de la màniga i es va sonar amb delicadesa.

—Ho veus? Amb un cervell com el teu pots fer qualsevol cosa.

Un noi ros que la Nora va reconèixer perquè anava un parell de cursos per sota seu va passar corrent per l'altra

banda de la finestra tacada de pluja. O perseguit, o perseguint algú. Des que el seu germà se n'havia anat, ella se sentia una mica desprotegida, allà. La biblioteca era un petit refugi de civilització.

—El papa pensa que ho he fotut tot enlaire. Ara que he deixat de nedar.

—A veure, no em correspon a mi de dir-ho, però al món hi ha més coses a part de nedar molt ràpid. Hi ha moltes vides possibles diferents al teu davant. Com et vaig dir la setmana passada, podries ser glaciòloga. He fet una mica de recerca i la...

I llavors va sonar el telèfon.

—Un momentet —va dir la senyora Elm, en veu baixa—. Val més que l'agafi.

Un moment després, la Nora es mirava la senyora Elm parlant per telèfon.

—Sí. És aquí, ara. —La cara de la bibliotecària va reflectir el seu estat de xoc. Va girar l'esquena a la Nora, però les seves paraules eren audibles des de l'altra banda de la sala en silenci:— Oh no. No. Oh Déu meu. Esclar...

DINOÛ ANYS DESPRÉS

L'HOME A LA PORTA

Vint-i-set hores abans de decidir morir, la Nora Seed seia al seu sofà tronat, desplaçant-se amunt i avall des del mòbil per les vides felices d'altra gent, esperant que passés alguna cosa. I llavors, tot d'una, alguna cosa va passar.

Algú, per alguna raó peculiar, va trucar al timbre.

La Nora va dubtar un moment si obrir la porta o no. Al capdavall, anava amb pijama encara que només eren les nou del vespre. Li feia una mica de vergonya anar guarnida amb una samarreta extragran que posava ECOANSIETAT i uns pantalons de pijama de quadres escocesos.

Es va posar les sabatilles, per semblar una mica més civilitzada, i va descobrir que la persona que hi havia a la porta era un home, i que el coneixia.

Era alt i esprimatxat i juvenil, amb una cara amable, però tenia els ulls brillants i intensos, com si poguessin veure-hi a través de les coses.

Es va alegrar de veure'l, tot i que era una mica sorprenent, sobretot perquè anava vestit amb roba d'esport i se'l veia acalorat i suat tot i el temps fred i plujós. Aquella juxtaposició la va fer sentir encara més deixada i malgirbada del que s'havia sentit cinc segons abans.

Però s'havia sentit sola. I encara que havia estudiat prou filosofia existencialista per pensar que la solitud és una part fonamental del fet de ser humà en un univers essencialment sense sentit, es va alegrar de veure'l.

—Ash —va dir, amb un somriure—. Ets l'Ash, oi?

—Sí. Soc l'Ash.

—Què hi fas, aquí? Estic contenta de veure't.

Feia unes quantes setmanes, ella seia tocant el seu piano elèctric i ell corria per Bancroft Avenue, i l'havia vista per la finestra d'allà mateix, el número 33A, i l'havia saludada. Una vegada —anys enrere— l'Ash l'havia convidat a prendre un cafè. Potser ara estava a punt de tornar-ho a fer.

—Jo també estic content de veure't —però el seu front amoïnat no ho demostrava.

Quan havia parlat amb ell a la botiga, sempre li havia semblat despreocupat, però ara la seva veu tenia certa pesantor. L'Ash es va gratar el front. Va emetre un so però no va acabar de formar una paraula sencera.

—Has sortit a córrer? —Una pregunta sense sentit. Era evident que havia sortit a córrer. Però ell va semblar alleujat, momentàniament, de poder tenir una cosa trivial a dir.

—Sí. M'he apuntat a la Mitja de Bedford. És aquest diumenge.

—Ah, sí. Que bé. Jo ho tenia mig pensat, d'apuntar-me a una mitja marató, però llavors vaig recordar que no m'agrada gens córrer.

Això li havia semblat molt més divertit abans de dir-ho que no pas quan la seva boca havia pronunciat les paraules. Ni tan sols era veritat, que no li agradés gens cór-

rer. Però, tot i això, es va sentir inquieta quan va veure l'expressió extremament seriosa de l'Ash. El silenci va deixar de ser incòmode i es va convertir en una altra cosa.

—Em vas dir que tenies un gat —va dir l'Ash, a la fi.

—Sí. Tinc un gat.

—Me'n recordo del nom. Voltaire. Un de ros tigrat?

—Sí. Jo li dic Volts. Ell troba que Voltaire és una mica pretensiós. Resulta que no l'entusiasmen, la filosofia i la literatura francesa del segle XVIII. Toca molt de peus a terra. Saps? Per ser un gat.

L'Ash se li mirava les sabatilles.

—Em temo que és mort.

—Què?

—Està ajagut molt quiet a la vora del carrer. He vist el nom al collar, em sembla que el deu haver atropellat un cotxe. Em sap greu, Nora.

La Nora es va espantar tant per aquell canvi sobtat d'emocions que va continuar somrient, com si el somriure pogués mantenir-la en el món de feia un moment, el món on en Volts era viu i on aquest home a qui havia venut partitures de cançons per a guitarra hagués trucat al seu timbre per una altra raó.

L'Ash, va recordar, era metge. No metge veterinari, sinó metge de persones. Si ell deia que una cosa era morta, el més segur és que fos morta.

—Em sap molt de greu.

La Nora va notar una pena molt familiar. Només la sertralina va evitar que es posés a plorar.

—Ai Déu.

Va sortir a les lloses humides i esquerdades del paviment de Bancroft Avenue, respirant amb dificultat, i va

veure la pobra criatura de pèl ros ajaguda a l'asfalt lluent per la pluja, a tocar de la vorera. El cap li fregava la vorada i tenia les potes enrere com si estigués galopant, a la cacerà d'algun ocell imaginari.

—Ai Volts. Ai no. Ai Déu.

Sabia que hauria d'estar sentint pena i desesperació pel seu amic felí —i en sentia— però va haver d'admetre que també sentia una altra cosa. Mentre contemplava l'expressió immòbil i pacífica d'en Voltaire —aquella absència total de dolor— notava un sentiment indefugible que batejava en la foscor.

Enveja.